

Arrest

nr. 166 257 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 2 mei 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaarde de in punt 1.1 vermelde aanvraag op 1 juli 2011 ontvankelijk.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 14 januari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 19 februari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.05.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

M.(...), E.(...) geboren te (...) op (...)

A.(...), J.(...) geboren te (...) op (...)

+ kinderen:

M.(...), F.(...) geboren te (...) op (...)

M.(...), D.(...) geboren te (...) op (...)

M.(...) A.(...) geboren te (...) op (...)

M.(...), E.(...) A.(...) geboren te (...) op (...)

M.(...), E.(...) geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Macedonië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 01.07.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor M.(...), E.(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 03.01.2014 in gesloten omslag).

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procédure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep *ratione temporis*. De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing op 9 februari 2014 ter kennis werd gebracht, waardoor het beroep laattijdig zou zijn.

3.2. De aanwezige raadvrouw van verzoekers benadrukt ter terechtzitting dat de betekening op 19 februari 2014 plaatsvond, waardoor het beroep tijdig werd ingesteld.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de stempel waarop de datum van de betekening vermeld staat op het afschrift van de bestreden beslissing dat door verzoekers bij hun gedinginleidend verzoekschrift werd gevoegd, weinig duidelijk is. Het administratief dossier bevat echter meer contrastrijke fotokopieën van de betekende bestreden beslissing waarop de datumstempel, die bij de betekening werd aangebracht, "19.02.2014" lijkt te zijn. Het is overigens weinig waarschijnlijk dat de betekening door de gemeentelijke diensten van Sint-Jans-Molenbeek zou zijn verricht op zondag 9 februari 2014, wanneer de gemeentelijke administratie gesloten is (zie: <http://www.molenbeek.irisnet.be/nl/ik-leef/bevolking-burgerlijke-stand-reemdelingen/vreemdelingen>). Bijkomend dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat op de beslissing op 12 februari 2014 een binnenkomststempel werd aangebracht door het secretariaat van de gemeentelijke diensten, hetgeen bezwaarlijk verenigbaar is met een betekening aan betrokkenen 3 dagen eerder. Tenslotte blijkt dat de betekende beslissing slechts op 20 februari 2014 werd teruggestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het geheel van deze gegevens kan worden geconcludeerd dat de beslissing wellicht op woensdag 19 februari 2014 ter kennis werd gebracht, waardoor het beroep dat op 20 maart 2014 per aangetekend schrijven werd ingediend, tijdig is.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis* dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren verzoekers onder andere de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun enig middel in een tweede middelonderdeel het volgende:

(...)

Terwijl – aldus de behandelend psychiater Dr M. - immers verzoeker lijdt aan een chronische psychose/schizofrenie ? met verergering van de symptomatologie ingevolge traumatische gebeurtenissen (symptomen zijn auditieve en visuele hallucinaties, angst, agoraphobie, slapeloosheid) ;

Dat hij zware medicatie neemt levenslang psychiatrisch moet worden opgevolgd.

Dat hij permanent moet worden vergezeld door zijn vrouw.

Dat zonder de psychiatrische begeleiding en de medicatie het risico reëel is op auto-agressieve akte en of zelfmoordpoging.

Dat de onderbreking van deze behandeling eveneens ontwenningssymptomen Kan teweegbrengen alsook epilepsieaanvallen.

Dat de prognose m.a.w. zonder die behandeling (psychiatrische opvolging en medicamenteuze behandeling) zéér slecht is en het risico op zelfdoding zéér hoog is.

Een terugkeer naar Macedonië dient bijgevolg vermeden te worden, temeer omdat een dergelijke situatie per definitie een destabilisatie en een onderbreking van deze onontbeerlijke behandeling met zich zal brengen.

Dat dit alles werd/wordt bevestigd in de verschillende medische attesten die op regelmatige basis door de behandelend psychiater –op omstandige wijze- werden ingevuld en overgemaakt.

(...)

Terwijl hij uiteraard niet kon besluiten dat deze aandoening die al sedert jaren wordt behandeld met de zwaarste psychotrope medicatie met zéér regelmatige psychiatrische controle van deze medicatie en

van de patiënt, spontaan in gunstige zin evolueert, -nota bene over enkele maanden, aldus nog de raadgevend geneesheer.

Terwijl de raadgevend geneesheer zonder enige verwijzing naar enige wetenschappelijke uitleg een stelling poneert die flagrant in tegenspraak is met de objectieve gegevens die aanwezig zijn in het dossier, én met de voorschriften van de behandelend psychiater, die dus totaal incompetent moet zijn...

Terwijl de raadgevend-geneesheer, die geen psychiater is, in geen geval én bovendien zonder enige wetenschappelijke fundering en/of bijkomend onderzoek door een specialist, kan ingaan tegen objectieve medische informatie die herhaaldelijk en op eensluidende wijze door de behandelend psychiater werd meegedeeld en die gedetailleerd, plausibel en overtuigend is;"

4.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (cf. RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.4. Blijkens het administratief dossier dienden verzoekers op 2 mei 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf waarbij zij zich beriepen op de psychische problemen van eerste verzoeker. De aandoening wordt in het 'standaard medisch getuigschrift' omschreven als: *"syndrome de stress post-traumatique sévère avec état dépressif majeur versus décompensation psychotique chez un sujet fragile suit à des événements traumatiques de persécution"*. In dit 'standaard medisch getuigschrift' werd reeds aangehaald dat eerste verzoeker in het verleden reeds meermaals in de psychiatrie werd opgenomen tussen 1995 en 2005. In de medische attesten van 24 maart 2011, 25 oktober 2011, 24 januari 2012 en 14 mei 2012 wordt de duur van de behandeling met psychofarmaca en psychiatrische opvolging *"impossible à déterminer"* geacht en in de attesten van 12 november 2012 en 23 januari 2013 wordt gesteld dat de voorziene behandelingsduur *"probablement à vie"* is.

4.5. De bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard is gebaseerd op een advies van de arts-adviseur van dat samen met de bestreden beslissing ter kennis van verzoekers werd gebracht. Dit advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, maakt integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en bevat volgende overwegingen:

"NAAM : M.(...), E.(...) (...)

Mannelijk

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

geboren te (...) op (...)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 02.05.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

• Verwijzend naar de medische attesten d.d. 24.03.2011, 25.10.2011, 24.01.2012, 14.05.2012, 01.10.2012, 12.11.2012, 23.01.2013 en 23.10.2013 van de hand van dr. A.M., psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een PTSS met majeure depressie en een psychotische decompensatie. Deze aandoening wordt behandeld met psychofarmaca. Er is sprake van suicidaliteit.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven psychische problematiek actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in hét therapeutisch proces. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

4.6. Verzoekers lijken te kunnen worden bijgetreden waar zij het weinig zorgvuldig en onredelijk achten dat de arts-adviseur zonder enige wetenschappelijke fundering met betrekking tot de aandoening van eerste verzoeker, die al sedert jaren wordt behandeld met de zwaarste psychotrope medicatie en regelmatige psychiatrische controle, het volgende poneert: *“Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin.”*

4.7. In haar nota met opmerkingen tracht de verwerende partij de bestreden beslissing en het bijhorend advies als volgt te verantwoorden:

“Zij betogen dat uit het advies en de bestreden beslissing niet blijkt op welke ziektes men zich gebaseerd heeft. Het zou gaan om een stijlfomule en een stereotiepe beslissing. Uit het dossier zou blijken dat verzoeker lijdt aan een chronische schizofrenie/psychose met verergering van de symptomatologie, dat hij levenslang psychiatrisch opgevolgd moet worden en moet worden vergezeld door zijn vrouw. Uit de attesten zou blijken dat de prognose zonder behandeling zeer slecht is. Zijn aandoening zou al sedert jaren behandeld zijn. Een terugkeer naar Macedonië zou vermeden dienen te worden en het risico op suïcide zou hoog zijn. Er zou geen sprake zijn van enige spontane evolutie in gunstige zin. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou ruimer zijn dan artikel 3 EVRM. Zij verwijten de verwerende partij geen enkele verwijzing gedaan te hebben naar de zware medicatie die verzoeker al jarenlang neemt.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door “(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

De ambtenaar-geneesheer stelde d.d. 3 januari 2014 in zijn advies onder meer wat volgt:

“(…) Verwijzend naar de medische attesten d.d. 24.03.2011 (...), waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een PTSS met majeure depressie en een psychotische decompensatie. Deze aandoening wordt behandeld met psychofarmaca. Er is sprake van suïcidaliteit.*

Uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven psychische problematiek actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederde behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter (...)."

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij wel degelijk alle medische attesten die door verzoekers werden overgemaakt in overweging heeft genomen. Verzoekers tonen immers niet in concreto aan dat een bepaald attest zou zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het voorliggende advies blijkt duidelijk dat de twee voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden onderzocht. Enerzijds stelt de ambtenaar-geneesheer dat de aandoeningen zoals beschreven in de medisch attesten en waarbij hij preciseert dat het gaat om een psychische problematiek, geen reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit en anderzijds beoordeelt de ambtenaar-geneesheer het actueel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het determinerende motief is duidelijk te lezen in het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, en hiermee één geheel vormt.

In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, benoemde de ambtenaar-geneesheer de aandoening wel degelijk als 'psychische problematiek'. Evenmin kunnen zij gevolgd worden waar zij menen dat er geen melding werd gemaakt van de medicatie die genomen wordt. De ambtenaar-geneesheer beoordeelde de medicatie en stelde dat de psychofarmaca louter symptomatisch is en dus niet essentieel.

Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, volstaat niet om een schending vast te stellen van de door verzoekers opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Louter ten overvloede blijkt eveneens uit het advies dat de ambtenaar-geneesheer verzoekers psychische klachten linkt met de illegale verblijfsstatus en het trachten te bekomen van een verblijfsmachtiging.

Er kan niet dienstig op absolute wijze worden aangevoerd dat het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, niet zou kunnen worden beoordeeld zonder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf na te gaan. Niet elke voorkomende ziekte die niet behandeld wordt stelt een individu bloot aan een mensonterende behandeling. In zijn advies maakt de ambtenaar-geneesheer in de regel duidelijk waarom het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden niet wordt gevoerd. Een lezing van het advies leert dat de ambtenaar-geneesheer elk door de verzoekers overgemaakte attest heeft geanalyseerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 113 365 van 6 november 2013 onder wat volgt:

"Waar verzoekster betoogt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat telkens dient te worden onderzocht of er een adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst en zij stelt dat in de bestreden beslissing "met geen woord over de mogelijke behandeling [wordt] [gerept]", merkt de Raad op dat niet blijkt dat een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst zich opdringt indien de ingeroepen aandoeningen geen voldoende graad van ernst vertonen in de zin dat de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat ook zonder verdere behandeling niet kan worden aangenomen dat deze aandoeningen aanleiding zullen geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. In casu stelde de ambtenaar-geneesheer vast dat zelfs indien geen behandeling beschikbaar is voor verzoeksters aandoeningen, dit niet betekent dat zij onmenselijk of vernederend zal worden behandeld."

Het feit dat - naast de uiteenzetting van de feitelijke determinerende motieven - uitdrukkelijk wordt verwezen naar de criteria die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zelf herhaaldelijk, hoewel niet als absoluut, doch als bepalend aanduidde, kan gelet op het belang dat de wetgever overeenkomstig de voorbereidende werken hecht aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens terzake, niet op zich tot een onwettige motivering leiden.

Uit de voorbereidende werken en uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de artikelen 9ter en 48/4 van diezelfde wet samen de omzetting in Belgisch recht vormen van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004. Inzake de subsidiaire bescherming,

conform artikel 2 e) en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat “de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM.” (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.) (Zie: artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, waarbij artikel 9ter werd ingevoerd in de wet van 15 december 1980)

De Raad van State oordeelde in het arrest nr. 226.251 van 29.01.2014, betreffende het betrekken van artikel 3 EVRM in een beslissing aangaande een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onder meer wat volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behandelt artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM enkel voor wat betreft de interpretatie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij heeft daarmee zijn annulatiebevoegdheid niet overschreden vermits artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onder meer een ziekte die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de vreemdeling vermeldt, hetgeen overeenstemt met de inhoud van artikel 3 van het EVRM. Minstens ten dele stemt artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet overeen met artikel 3 van het EVRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon wat dat betreft de inhoud van en de rechtspraak over artikel 3 van het EVRM in zijn beoordeling betrekken, zonder dat een schending van deze verdragsbepaling als dusdanig was opgeworpen.” (eigen onderlijning)

Het enig middel is niet ernstig.”

4.8. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt inderdaad dat het feit, dat de argumentatie van de verzoekende partij niet wordt gevolgd, nog geen schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsplicht, tenminste wanneer deze argumentatie op een gemotiveerde wijze wordt weerlegd en de motieven het resultaat zijn van een zorgvuldig onderzoek (cf. RvS 21 september 2009, nr. 196.247).

4.9. *In casu* blijkt, in weerwil van het betoog van de verwerende partij, dat de inhoud van de medische getuigschriften in het medisch advies wel degelijk werd veronachtzaamd. In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij nergens in op de overweging uit het advies dat de aandoening spontaan in gunstige zin zou evolueren. Uit de talrijke medische stukken komt immers duidelijk naar voor dat de eerste verzoeker gedurende bijna 20 jaar, dus reeds vanaf 15-jarige leeftijd, allerhande psychiatrische behandelingen onderging en dat in de medische getuigschriften een behandeling van onbepaalde of zelfs levenslange duur noodzakelijk wordt geacht. Hoewel uit de aangeleverde medische attesten en uit de reeds langdurige behandeling in België het tegendeel blijkt, stelt de arts-adviseur dat de aandoening van de eerste verzoeker “ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf (...) zijn beloop (kent) over enkele maanden en (...) spontaan in gunstige zin (evolueert)”, zonder dit te staven met objectieve gegevens. Noch uit de beslissing, noch uit het advies en evenmin uit de stukken van het administratief dossier kan worden opgemaakt op welke gronden de arts-adviseur deze overweging baseert, die nochtans een determinerend motief uitmaakt om de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond te verklaren. Samen met verzoekers stelt de Raad vast dat de overwegingen uit het medisch advies niet het resultaat zijn van een zorgvuldig onderzoek waardoor het kennelijk onredelijk overkomt om op die gronden de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond te verklaren. De bestreden beslissing voldoet niet aan de vereisten inzake zorgvuldigheid en redelijkheid.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4.10. Aangezien een bespreking van de overige in het middel aangevoerde schendingen niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden, dienen deze thans niet te worden onderzocht.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN